

Arrest

nr. 99 043 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 december 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 april 1991 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 24 april 1991 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie nam op 15 mei 1991 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 21 augustus 1991 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Zwijndrecht. Hij verklaarde op 19 augustus 1991 het Rijk te zijn binnengekomen en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie nam op 19 september 1991 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

- 1.5. Op 19 februari 1992 huwde verzoeker met een Belgische onderdaan te Midar, Marokko.
- 1.6. Verzoeker diende op 7 augustus 1992 een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd ingewilligd.
- 1.7. De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen sprak op 29 juni 1998 de echtscheiding uit tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote.
- 1.8. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 10 september 1998 wegens schending van de wapenwetgeving
- 1.9. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 2 januari 2003 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.
- 1.10. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarschuwde verzoeker bij brief van 19 oktober 2004 dat hij zou worden uitgezet uit het Rijk indien hij in de toekomst niet van onberispelijk gedrag was.
- 1.11. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 9 mei 2008 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs tot een gevangenisstraf van 30 maanden.
- 1.12. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 25 maart 2010 wegens mensenhandel tot een gevangenisstraf van 6 jaar.
- 1.13. De commissie van advies voor vreemdelingen verleende, na de partijen op 29 mei 2012 te hebben gehoord, een positief advies inzake het voorstel tot uitzetting van verzoeker.
- 1.14. Op 10 december 2012 werd verzoeker het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 december 2012 ter kennis gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21 gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat hij zich op 25 april 1991 vluchteling verklaarde en dat op 15 mei 1991 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hem betekend op 28 mei 1995;

Overwegende dat betrokkene op 19 februari 1992 te Midar in het huwelijk is getreden met [D.R.M.C.C.], [...], van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 7 augustus 1992 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 12 september 1995 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij op 30 juli 1998 uit de echt is gescheiden van [D.R.M.C.C.];

Overwegende dat betrokkene op 5 februari 1998 te Nador in het huwelijk is getreden met [L.R.] [...], van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat hij zich tussen 1 september 2001 en 9 februari 2002 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van een leidend persoon; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet,

namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van een leidend persoon; aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk MDMA, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van een leidend persoon, feiten waarvoor hij op 2 januari 2003 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 15 juni 2007 en 10 augustus 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feit waarvoor hij op 9 mei 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 28 augustus 2004 en 15 november 2004 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan mensenhandel, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde en dat direct of indirect gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld of bedreiging of enig andere vorm van dwang, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 25 maart 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat uit zijn huwelijk met [L.R.] op 19 november 1999 en op 5 november 2004 twee kinderen werden geboren van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat [L.R.] en haar twee kinderen sinds 8 december 2006 van ambtshalve werden afgeschreven en dat ze niet op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene beweert een relatie te hebben met [D.C.L.N.], [...], van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat zij vier kinderen heeft uit vorige relaties, waarvan er drie op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat betrokkene na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat hij bijgevolg op de hoogte was van de gevolgen van zijn gedrag voor zijn gezinsleven;

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die geldgewin laten primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en op de in het Rijk geldende wetten;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd;

Overwegende dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling;

Overwegende dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 29 mei 2012 stelt dat "mede gelet op de talrijke veroordelingen tot langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op een criminele ingesteldheid) lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare van het land ernstig hebben geschaad in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is; Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [R.B.], [...] wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Doordat: De [...] bestreden administratieve rechtshandeling verzoeker uitwijst met een inreisverbod van 10 jaar.

Terwijl: Verzoeker op 12/09/1995 een recht op vestiging ontving vanwege de Dienst Vreemdelingen-zaken.

Zodat: De bestreden beslissing in strijd is met de eerder door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing en zodoende verzoeker schendt in zijn rechtmatig vertrouwen alsdat hij gerechtigd is in het

rijk te verblijven en er zich te vestigen, zodoende dat ze nietig [is] wegens schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

Het rechtzekerheidsbeginsel ofte het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat een rechtszoekende moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid (over eventuele politieke grenzen heen), of op toezeggingen die de overheid in concrete gevallen heeft gedaan.

Inzake werd aan verzoeker op 12/09/1995 de toezegging gedaan dat hij gemachtigd was zich in het Rijk te vestigen (overeenkomstig het huidige artikel 14 e.v. Vreemdelingenwet), wat hij dan ook deed samen met zijn echtgenote mevr. D. R..

Verzoeker mocht er op grond van voormelde beslissing dan ook rechtmatig van uitgaan dat hij voor onbeperkte duur op het [B]elgisch grondgebied zou mogen verblijven, nu het recht op vestiging enkel kan worden ingetrokken op grond van het gebruik van valse of misleidende informatie, het gebruik van valse of misleidende documenten of op grond van het plegen van fraude of op grond van het aanwenden van enig ander onwettig middel dat van doorslaggevend belang is geweest. Nu verzoeker inzake zich niet in één der voormelde situaties bevindt is zijn recht op verblijf definitief.

Ingevolge de bestreden beslissing, opgenomen in enerzijds het Koninklijk Besluit dd. 4/12/2012 en anderzijds het Ministerieel Besluit dd. 28/11/2012, wordt een einde gemaakt aan het vestigingsrecht van verzoeker, waardoor hij in zijn rechtmatige verwachtingen is geschokt.

Zodoende meent hij terecht dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek met het rechtzekerheidsbeginsel.”

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij laat gelden dat in zoverre verzoekers beschouwingen betrekking hebben op het koninklijk besluit tot uitzetting het welk het voorwerp uitmaakt van een andere procedure, dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verder merkte de verwerende partij op dat het loutere gegeven dat verzoeker destijds gemachtigd werd om zich te vestigen in het rijk als echtgenoot van een Belgische onderdaan, vanzelfsprekend niet maakt dat overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet geen beslissing tot uitzetting zou kunnen worden genomen.

[...]

De Vreemdelingenwet voorziet dan ook dat een in het rijk gevestigde vreemdeling een besluit tot uitzetting kan worden betekend, wanneer deze de openbare orde of veiligheid van het land ernstig geschaad heeft.

Verzoekers beschouwingen als kan ‘het recht op vestiging’ enkel worden ingetrokken op grond van het gebruik van valse of misleidende informatie, gebruik van valse of misleidende documenten of op grond van het plegen van fraude of op grond van het aanwenden van enig ander onwettig middel dat van doorslaggevend belang is geweest, falen dan ook volkomen.

Geenszins kan een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien,

op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 december 2012 wel degelijk de in voorliggende zaak bestreden beslissing is. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verzoekers middel onontvankelijk is omdat het niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing.

Daarnaast moet worden geduid dat in artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uitdrukkelijk in de mogelijkheid wordt voorzien om een in België gevestigde vreemdeling die de openbare orde of veiligheid van het land ernstig heeft geschaad uit te zetten. De bewering van verzoeker dat zijn verblijfsrecht slechts kan beëindigd worden in het geval verweerder vaststelt dat hij dit verblijfsrecht verwierf op basis van valse of misleidende informatie, het gebruik van valse of misleidende documenten, fraude of het aanwenden van een onwettig middel dat doorslaggevend was voor het verwerven van dit recht gaat uit van een onvolledige of incorrecte lezing van de Vreemdelingenwet. Het feit dat een vreemdeling tot de vestiging in het Rijk wordt toegelaten impliceert ook geenszins dat hij “*de rechtmatige verwachting*” mag koesteren dat zijn vestigingsrecht niet zal beëindigd worden indien hij de openbare orde of veiligheid van het land ernstig in het gedrang brengt. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat verzoeker, na een eerste reeks ernstige inbreuken op de strafwet, reeds werd verwittigd door verweerder dat een uitzettingsmaatregel zou worden genomen indien hij in de toekomst niet van onberispelijk gedrag was en verzoeker vervolgens opnieuw werd veroordeeld van ernstige strafrechtelijke inbreuken.

Verzoekers beschouwingen leiden niet tot de vaststelling dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werden geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat: De [...] bestreden administratieve rechtshandeling een einde stelt aan het recht op vestiging van verzoeker met een inreisverbod van 10 jaar én op generlei wijze haar beslissing motiveert overeenkomstig artikel 18 § 2 van de Wet van 15/12/1980.

Terwijl: Verzoeker op 12/09/1995 een recht op vestiging ontving vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken en de intrekking van het recht op vestiging slechts kan in die situaties welke uitdrukkelijk werden bepaald in artikel 18 van de Wet van 15/12/1980.

Zodat: De bestreden beslissing in strijd is met de motiveringsplicht en de bepalingen van artikel 18 van de Wet van 15/12/1980, zodoende dat ze nietig is.

Toelichting:

Verzoeker geniet, zoals blijkt uit het K.B. Van 4/12/2012, een recht op vestiging, nu het K.B. letterlijk meldt:

*“Overwegende dat betrokkene op 7 augustus 1992 een aanvraag tot vestiging indiende;
Overwegende dat hij op 12 september 1995 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;”*

Het recht op vestiging is in België geregeld bij de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Meer in het bijzonder in de huidige artikelen 14 tot 18 van de voormelde wet.

Daar waar artikel 14 het recht op vestiging regelt, bepaalt artikel 18 de situaties waarin het recht op vestiging kan worden ingetrokken. Deze situaties moeten limitatief worden geïnterpreteerd.

Zo stelt artikel 18 § 2:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.”

Inzake dient te worden opgemerkt dat de administratieve overheid in haar motivering met betrekking tot de genomen beslissing op generlei wijze refereert naar de bepalingen van artikel 18 § 2 van de Wet van 15/12/1980, doch veeleer naar de bepalingen uit de artikelen 20 en 21 van diezelfde wet (cf. Infra).

Inzake staat het buiten kijf dat verzoeker noch valse of misleidende informatie, noch valse of misleidende documenten heeft gebruikt, noch fraude heeft gepleegd, noch andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest. Zodoende kan niet teruggekomen worden op de beslissing die [eerder werd genomen].

Hieruit kan niets anders besloten worden dan dat inzake de (materiële) motiveringsplicht geschonden zijn, nu de bestreden beslissing niet op de juiste motieven is gestoeld.”

4.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoekers beschouwingen falen in rechte. Verzoeker verliest uit het oog dat hij geenszins valt onder het toepassingsgebied van artikel 18, dat zich situeert onder het hoofdstuk ‘Vestiging’, en betrekking heeft op vreemdelingen aan wie overeenkomstig artikel 15 van de wet machtiging tot vestiging moet worden verleend:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling;

2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten (...).”

In casu steunt verzoekers verblijfsrecht geenszins op artikel 15, doch heeft hij in tegendeel een verblijfsrecht verkregen als echtgenoot van een Belgische onderdaan ingevolge zijn aanvraag tot vestiging in toepassing van oud artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker in 1995 gevestigd werd in toepassing van artikel 15 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar dat:

- verzoeker op 09.07.1992 het rijk is binnengekomen in het kader van gezinshereniging en hij op dezelfde datum in het bezit is gesteld van een AI, geldig tot 06.11.1992,*
- verzoeker op 07.08.1992 een aanvraag tot vestiging indiende als echtgenoot,*
- verzoeker op 07.08.1992 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister,*
- verzoeker op 12.09.1995 in het bezit gesteld werd van een identiteitskaart voor vreemdelingen (hierna IK),*

Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat de aanvraag gezinshereniging, heden gekend als een 'aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' overeenkomstig de artikelen 40bis en/of 40ter van de wet, in het verleden benoemd werd als een 'aanvraag tot vestiging' in toepassing van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen het koninklijk besluit tot uitzetting en de motivering van deze beslissing, en als dusdanig niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van deze procedure, waarbij de beslissing tot terbeschikkingstelling de bestreden beslissing uitmaakt.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, z.p.).

Verzoekers beschouwingen falen volkomen, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing."

4.2.3. De Raad dient opnieuw vast te stellen dat de grief van verzoeker wel degelijk gericht is tegen het hem op 10 december 2012 betekende koninklijk besluit tot uitzetting en dat verweerders bemerking als zou dit niet zo zijn feitelijke grondslag mist.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel kan worden toegepast ten aanzien van de vreemdeling die werd gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 van de Vreemdelingenwet of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis van dezelfde wet en verzoeker een vestigingsrecht verwierf in functie van zijn huwelijk met een Belgische vrouw. De in artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan een verblijfsrecht kon in casu dus niet worden aangewend. Verder moet worden geduïd dat voormelde bepaling evenwel niet verhindert dat toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheden die geboden worden door de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet om een vreemdeling uit te zetten en dat de motieven die in de bestreden beslissing zijn vermeld steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Een schending van artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van zijn standpunt stelt hij het volgende:

"Doordat: De [...] bestreden administratieve rechtshandeling overduidelijk is gebaseerd op de bepalingen uit artikel 20, 2e lid en 21 § 3 van de Wet van 15/12/1980.

Terwijl: Uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker zich in een situatie bevindt zoals omschreven in artikel 21 § 2, 1° van de Wet van 15/12/1980.

Zodat: De bestreden beslissing in strijd is met de formele motiveringsplicht en de bepalingen van de Wet van 15/12/1980 en zodoende dat ze nietig is.

Toelichting:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een recht op vestiging werd toegekend door de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig het huidige artikel 14 van de Wet van 15/12/1980, nu het koninklijk besluit dd. 4/12/2012 meldt:

*"Overwegende dat betrokkene op 7 augustus 1992 een aanvraag tot vestiging indiende;
Overwegende dat hij op 12 september 1995 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;"*

Dat hieruit dat ook onbetwistbaar blijkt dat de bepalingen betreffende het recht op vestiging van toepassing zijn op de casus van verzoeker.

Zodoende moet de bestreden beslissing genomen worden door de koning (art. 20, 2° lid Wet 15/12/1980) en gemotiveerd zijn op grond van de bepalingen uit artikel 21 van de Wet van 15/12/1980.

Inzake is duidelijk dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 21 § 3 Wet 15/12/1980, nu het K.B. dd. 4/12/2012 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen vermeldt: "Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;"

Dat dergelijke motivering naar oordeel van verzoeker onvoldoende is, nu hij zich niet in een situatie uit art. 21 § 3, doch veeleer in een situatie uit art. 21 § 2 Wet 15/12/1980 bevindt; met name in de situatie zoals omschreven onder artikel 21 § 2, 1°:

"§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;"

Uit het feitenrelaas opgenomen in de nota aan de Commissie voor advies van vreemdelingen en zoals hierboven hernomen, kwam verzoeker het rijk binnen op 9/07/1992 op grond van een visum dat hem werd afgeleverd ingevolge zijn huwelijk met een [B]elgisch onderdaan, mevr. M.D.R..

Sinds zijn aankomst in België verbleef verzoeker hoofdzakelijk én op regelmatige wijze in België, zodat hij -inmiddels nà 9/07/2012 zijnde- reeds meer dan 20 jaar op het grondgebied verblijft.

Zodoende kan verzoeker enkel worden uitgezet zo hij een ernstige aanslag op de veiligheid van het land hebben gepleegd, doch zulks blijkt op geen enkele wijze uit de motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook nietig wegens schending van de interne rechtsnorm, met name de bepalingen van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

4.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de omschrijving van de formele motiveringsplicht onvoldoende is, en verzoeker in gebreke blijft enig wetsartikel als geschonden aan te duiden.

Er werd reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR, C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van 'de formele motiveringsplicht'.

Verzoeker blijft in gebreke de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) aan te duiden, die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de Vreemdelingenwet (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1,3^o van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij merkt ten overvloede nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering en de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn concrete kritiek uitsluitend richt tegen het KB tot uitzetting, zodat dit middel niet ontvankelijk is.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij op regelmatige wijze sedert minstens twintig jaar in België verblijft.

Het is correct dat verzoeker op 09.07.1992 het Rijk is binnengekomen met een visum in het kader van gezinshereniging, en hij op 07.08.1992 een aanvraag tot vestiging indiende als echtgenoot (nr. 103 van het AD), waarna hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 12.09.1995 in het bezit gesteld werd van een IK.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat:

- verzoeker op 15.12.2006 van ambtswege werd afgevoerd en zijn verblijfskaart om die reden werd afgenomen op 05.03.2007; verzoeker werd dan ook in het bezit gesteld van een bijlage 37 dd. 05.03.2007,*
- verzoeker een aanvraag tot inschrijving heeft gedaan,*
- de gemachtigde van de minister op 21.03.2007 instructie heeft gegeven om "betrokkene uit te nodigen om zich aan te bieden bij uw diensten, teneinde hem opnieuw in te schrijven in de bevolkingsregisters en hem een nieuwe 'identiteitskaart voor vreemdelingen' af te leveren, met als geldigheidsdatum de dag van de aflevering van het verblijfsdocument",*
- deze instructie op 12.06.2007 aan verzoeker betekend werd,*
- verzoeker op 12.06.2007 in het bezit werd gesteld van een nieuwe IK, geldig vanaf deze dag van aflevering (12.06.2007).*

Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker op regelmatige wijze sedert minstens twintig jaar in België verblijft. Het tegendeel is waar, gezien de afvoering van ambtswege in 2006, gevolgd door het attest van afneming van 05.03.2007, waarbij verzoeker pas op 12.06.2007 in het bezit gesteld is van een nieuwe IK, geldig vanaf 12.06.2007.

Verder kan verzoeker bezwaarlijk ontkennen dat er in casu sprake is van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land, zoals bedoeld in artikel 21 §2 van de Vreemdelingenwet.

In het besluit tot uitzetting wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd, naar het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor de openbare orde geschaad werd, naar de waarschuwing die aan verzoeker was verleend dat hij gevaar loopt te worden uitgezet, indien hij zich niet op een onberispelijke wijze gedraagt en naar het gegeven dat verzoeker nadien toch nieuwe feiten heeft gepleegd, naar het feit dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moet worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is, naar de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers, naar het recht dat de Belgische maatschappij heeft om zich te beschermen tegen zij die geldgewin laten primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en op de in het rijk geldende wetten, naar het gegeven dat de aanwezigheid van verzoeker in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid als gevaarlijk wordt beschouwd, naar het gegeven dat verzoeker zich niet heeft herpakt na zijn veroordeling, naar het feit dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag een ernstig en actueel risico aantoot van een nieuwe schending van de openbare orde en naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 29.05.2012 alsdat "mede gelet op de talrijke veroordelingen tot langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op een criminele ingesteldheid) lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig geschaad hebben in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling" en het besluit van deze Commissie dat de uitzetting gerechtvaardigd is, en tot slot naar het gegeven dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker kan gezien het voormelde, niet dienstig voorhouden dat op geen enkele wijze uit de motivering blijkt dat hij een ernstige aanslag is op de veiligheid van het land (en dit los van de vaststelling dat verzoeker ook niet heeft aangetoond op regelmatige wijze sedert minstens twintig jaar in België te hebben verbleven).

Terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat “Overwegende dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, namelijk het feit dat hij geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit en dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen,”

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geenszins worden aangenomen.”

4.3.3. Nogmaals moet worden geduid dat het middel van verzoeker enkel en alleen gericht is tegen het hem op 10 december 2012 betekende koninklijk besluit tot uitzetting en dat de stelling van verweerder dat dit niet zo zou zijn gebaseerd is op een foutieve lezing van het verzoekschrift.

Verweerder kan wel gevolgd worden waar hij in zijn nota met opmerkingen toelicht dat niet blijkt dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de beperking inzake de mogelijkheid om een vreemdeling terug te wijzen of uit te zetten die is opgenomen in artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Het standpunt van verweerder dat verzoeker op 15 december 2006 werd afgevoerd van het bevolkingsregister en dat hij pas op 12 juni 2007 opnieuw werd ingeschreven vindt namelijk steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Derhalve blijkt niet dat verzoeker, op het ogenblik dat het in casu bestreden koninklijk besluit tot uitzetting werd ondertekend, sedert minstens twintig jaar “op regelmatige wijze” in het Rijk verbleef en dat de bescherming die geboden wordt door artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak kan spelen.

Louter ten overvloede wijst de Raad er daarenboven op dat artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat “in geval van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land” een vreemdeling hoe dan ook kan worden teruggewezen of uitgezet en dat verweerder in de bestreden beslissing niet louter heeft gemotiveerd dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, doch ook – en dit op basis van de vaststelling dat hij recidiveert en dat hij geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit en de in België geldende wetten – dat diens aanwezigheid een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat “zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd”. Hierbij moet tevens worden toegelicht dat de wetgever de begrippen “ernstige aanslag op de openbare orde” of “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” niet nauwkeurig heeft omschreven. Uit de voorbereidende werken van de wet van 26 mei 2005 tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de gevonniste personen en van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de beoordeling van deze begrippen in concreto moet gebeuren en in functie van alle elementen ter zake, zoals die bestaan op het moment dat de administratie beslist en niet alleen ten aanzien van de feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld werd tot een gevangenisstraf (*Parl. St. Kamer, 2004-2005, nr. 1555/001, 19*). Verweerder heeft aan deze verplichting voldaan. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan voorts worden afgeleid dat er sprake is van een gevaar voor de openbare veiligheid in het geval het gaat om handelingen die een “inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking” (HvJ 22 mei 2012, C-348/09). Het gegeven dat de woorden “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” niet kunnen worden teruggevonden in de motivering van de bestreden beslissing verhindert niet om vast te stellen dat verweerder wel degelijk heeft geoordeeld dat hij verzoeker niet enkel als een gevaar voor de openbare orde, maar eveneens als een gevaar voor de veiligheid van het land beschouwt. Verweerder heeft immers duidelijk verwezen naar het feit dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk een gevaar inhoudt voor de fysieke en psychische integriteit van (een deel van) de bevolking.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de formele of de materiële motiveringsplicht aan.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Doordat: De [...] bestreden administratieve rechtshandeling aan verzoeker een inreisverbod van 10 jaar oplegt.

Terwijl: Verzoeker sinds zijn geboorte langer in België heeft verbleven dan in zijn vaderland en alhier zijn gezinsbanden heeft. Temeer hij een relatie onderhoudt met mevvr. N.D.C. met wie hij tevens drie kinderen heeft (waarvan het vaderschap ten aanzien van verzoeker nog niet vaststaat).

Zodat: De bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker iedere affectieve band met zijn partner en kinderen zal verliezen en zodoende een disproportionele inbreuk uitmaakt op zijn recht op gezinsleven. Zodoende is de bestreden beslissing nietig wegens schending van art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

Zo verzoeker effectief zal worden uitgedreven, dan zal hij gedurende 10 jaar niet meer mogen terugkeren naar België.

Hierdoor zou verzoeker ieder contact verliezen met zijn zwaar zieke vriendin, mevvr. N.D.C. en zijn drie kinderen F.T., N.T. en F.K., welke allen nog minderjarig én van de [B]elgische nationaliteit zijn.

Het klopt dat het vaderschap van deze kinderen ten aanzien van verzoeker juridisch nog niet vaststaat, doch binnen de kortst mogelijke termijn zal verzoeker hiertoe de nodige procedure inleiden bij de bevoegde rechtbank.

Alzo zal hij kunnen bewijzen dat hij de biologische vader is van de voormelde kinderen, waardoor zijn banden met België onmiddellijk worden versterkt.

Het klopt evenzeer dat in de bestreden beslissing er een toets aan de mogelijke schending van art. 8 EVRM gebeurde, doch deze was enkele en alleen gebaseerd op de relatie van verzoeker met mevvr. D.C. en zijn ban[d] met zijn zogezegde stiefkinderen. Het feit dat verzoeker wel degelijk de biologische vader is van de drie voormelde kinderen werpt onmiddellijk een heel ander licht op de situatie en maakt dat de mogelijke schending van art. 8 EVRM veel gevoeliger is.

Temeer mevvr. D.C. ernstig ziek is en de kinderen zodoende, na een eventueel overlijden van hun moeder, enkel nog verzoeker zullen hebben.

Wanneer verzoeker gedurende een termijn van 10 jaar uit het Rijk wordt verwijderd zal dit onmetelijke trauma's veroorzaken bij de kinderen, zodat het in hun belang is dat geen dergelijk inreisverbod zou worden opgelegd. De bestreden beslissing in haar huidige vorm maakt dan ook een disproportionele inbreuk op art. 8 E.V.R.M. uit!

Bovendien zal verzoeker ook aanspraak kunnen maken op het recht op gezinshereniging met minderjarige [B]elgische kinderen van zodra zijn vaderschap in rechte komt vast te staan.

De te voeren procedure, welke een DNA-onderzoek zal vergen, verantwoordt tevens de schorsing van de bestreden beslissing. Zo verzoeker wordt uitgewezen naar Marokko zal het zeer moeilijk worden dergelijk DNA onderzoek te laten uitvoeren."

4.4.2. Verweerder neemt volgend standpunt in:

"De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Zoals verzoeker ook erkent, heeft de staatssecretaris wel degelijk een belangenafweging gemaakt doch geoordeeld, en dit ook in navolging van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 29.05.2012, dat het besluit tot uitzetting gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM.

[...]

Met zijn vage beschouwingen toont verzoeker niet aan dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 8 EVRM het bestreden besluit tot uitzetting zou hebben genomen.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat waar de beweringen van verzoeker inzake zijn relatie met mev. D.C. aanvaard werden in de bestreden beslissing, verzoekers vage en ongestaafde beweringen inzake de ziekte van laatstgenoemde niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Terwijl verzoeker overigens ook niet aantoont dat hij een in de zin van artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met deze haar kinderen van wie hij de biologische vader zou zijn, en waarvan het oudste kind (N., geboren op 22.07.1993) reeds meerderjarig is en het tweede kind (F.) meerderjarig wordt op 15.02.2013. Verzoeker toont niet aan deze (bijna) meerderjarige kinderen afhankelijk zijn van verzoeker.

De verwerende partij laat verder gelden dat inzake het beschermenswaardig privé- en gezinsleven de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, en verschillende van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM opgesomde doelen nastreeft. Wat de derde voorwaarde betreft, merkt verwerende partij op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Terwijl, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er immers niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar het ook nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan."

4.4.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België en dat wordt erkend dat deze beslissing een inmenging inhoudt in zijn privé- en gezinsleven. Er werd door het bestuur evenwel geoordeeld dat de private belangen van verzoeker niet opwegen tegen het gevaar dat zijn aanwezigheid in het Rijk vormt voor de maatschappij.

Een inmenging van openbaar gezag in het privé- en gezinsleven is, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, mogelijk onder welbepaalde voorwaarden. Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat in voorliggende zaak niet zou zijn voldaan aan deze voorwaarden. De Raad herhaalt dat artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat een in het Rijk gevestigde vreemdeling kan worden uitgezet. De bestreden beslissing heeft dan ook een duidelijke wettelijke basis. Het staat voorts vast dat verzoeker ernstige strafrechtelijke inbreuken heeft begaan en dat hij, ondanks het feit dat hij werd gewaarschuwd dat zou worden uitgezet wanneer hij nieuwe strafbare feiten zou plegen, zijn gedrag niet aanpaste en dat hij recidiveerde. De door verzoeker gepleegde feiten laten toe te besluiten dat het met het oog op het bereiken van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde doelen vereist is dat verzoeker het land verlaat en hem het verbod wordt opgelegd om gedurende tien jaar terug te keren. Er wordt door verzoeker ook niet aangetoond dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Hij beperkt zich immers tot het louter aanvoeren dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw die medische problemen heeft en haar kinderen waarvan hij stelt de vader te zijn. De Raad kan slechts opmerken dat verweerder terecht opwerpt dat niet blijkt dat de vrouw met wie verzoeker stelt een relatie te hebben enig ernstig gezondheidsprobleem heeft en dat ook geenszins wordt aangetoond dat hij de vader van haar kinderen is. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker schijnbaar uit het oog verliest dat de bestreden beslissing niet verhindert dat hij met de moderne communicatiemiddelen verder contact houdt met personen in België met wie hij stelt een band te hebben en dat hij niet aannemelijk maakt dat de personen met wie hij beweert een gezinsrelatie te hebben niet in de mogelijkheid zouden zijn hem in zijn land van herkomst of elders te vervoegen om daar een gezinsleven op te starten of verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK